

ABLAKSZILÁNKOK (Fejezetek egy kormányablak életéből)

Megint egy hétfő! Hosszú lesz a mai nap! – gondolta Anna, majd az ügyfelek felé fordult. Figyelte, ahogy lassan megtöltik az irodát. Némelyek hosszasan tanakodtak a dolgozók által csak totemnek becézett sorszámosztó gép előtt, majd végül megnyomva az aktuális gombot kicmelték a gépből a sorszámot. Az irodában kellemes hőmérséklet uralkodott, a légkondi végezte a dolgát egyenlőre esőpögdés nélkül. Anna megnyomta a hívógombot és behívta az első ügyfelet. Kedves, középkorú hölgy ült le a székre, aki elfelejtette ügyfélkapus belépő kódjait. Aktiválás után gyorsan és rendkívül elégedetten távozott, azt mondta, nem gondolta, hogy ez ilyen gyorsan és egyszerűen megy. A második ügyfél egy idős bácsi volt, aki betöltötte 65. élet évét és nyugdíjazását szeretne volna kérelmezni.

A kormányablak ügyintézői észre se vették és már megint csurig telt házzal dolgoztak. A személyi okmányosok sorra hívták az okmányaik megújítására váró vagy az elkészült új okmányaikért érkező delikvenszeket. A gépjármű ügyintéző is tette dolgát és fogadta rendületlenül az új ügyekkel érkezőket. Így telt el a délelőtti aktív munkával, különösebb események nélkül. Kint a hőmérséklet egyre magasabbra emelkedett, a hőmérő higanyszála a 32 fokot karcolta. Mivel az iroda maximálisan megtelt, sokan már kint várakoztak. Számukra műanyag székek kerültek kihelyezésre és napernyő védte őket az erős napsugárzástól. Többen viccesen megjegyezték, hogy málnaszörpöt is felszolgálhatnának a várakozóknak.

Akkor lépett be a néni. Olyan 80 év körüli, idős nénike volt. Ami szembetűnő és rendkívül különös volt rajta, hogy a kánikulai meleg idő ellenére, rikító színű, tarka-barka sapka billegett a fején. Óvatosan körbe kémlelt, majd a biztonsági őrhöz fordult és halkán suttogva kérdezett Tőle valamit. Az őt nagyokat bólogatott és megnyomott egy gombot a totemen és Anna tabletjén megjelent az újabb várakozót jelző sorszám.

Tudtam, hogy hozzám jön. – gondolta Anna. Az örültek mindig a kabosokhoz jönnek! Mind nálam köt ki. – gondolta, miközben a néni kötött sapkáját pásztázta. Már előre próbált felkészülni a nehéz esetnek látszó ügyfélre és hogy bizalmát elnyerje, arcára széles mosolyt varázsolt.

Szép, jó napot kívánok Önnek!- üdvözölte a nénit. Miben segíthetek?- tette fel a már jól megszokott kérdést.

Jó napot Kedveském!- ült le a néni. Azután előre hajolt és suttogóra fogta a dolgot. Alig hallhatóan, bizalmaskodva kezdett a mondókájába.

Szigorúan bizalmas ügyben jöttem. Államérdek!- suttogta.

Anna előre hajolt, de még így sem sokat értett a néni motyogásából.

Tessék kicsit hangosabban beszélni! - kérte a néni.

Nem lehet. - felelte az idős hölgy. Senki nem tudhat arról, amit mondani szeretnék. Veszélybe kerülne az ország.

Érttem. - felelte Anna. Az a baj, hogy olyan halkán tetszik beszélni, hogy a felét én sem hallom és így nem tudok segíteni Önnek.

Dehogynem!- felelte határozottan a néni, némileg megemelve a hangját. Azért jöttem ide a kormányablakba, hogy Ön eljuttasson Áder János köztársasági elnökhöz. Vele kell beszélnem! Neki, majd elmondom a fontos titkot, amit tudok.

Atya Isten!- gondolta Anna, ezzel a nénival komoly problémák lehetnek. Gyorsan feltérképezte, mit kezdjen a továbbiakban az idős ügyféllel. Komoly arcot vágott és azt mondta: Sajnálom! A köztársasági elnökhöz nem lehet csak úgy bejutni. Ebben sajnos nem tudok segíteni Önnek!

Na, ne vicceljen!- komorodott el a néni. Maga azért van itt, hogy megoldja a problémámat. A köztársasági elnök a maga főnöke, nem? Ne mondja, hogy nincs egy titkos vonala amin elérí Öt. Vegye hát fel a telefont és jelentsen be!

Nincs semmilyen titkos vonalunk a köztársasági elnökhöz. -- mondta türelmesen Anna.

De tudom, hogy van! – emelte fel a hangját a néni. Arcán düh és csalódottság látszott. Maga nem akar nekem segíteni, pedig olyan szimpatikusnak tűnt. Márpedig én addig innen el nem megyek, amíg nem árulja el, hogyan juthatok be az elnökhöz. Értse meg, államtitok amit tudok! Muszáj elmondanom Neki! És csakis Neki!

Elhallgatott és várakozóan Annára nézett. Majd óvatosan körbe kémlelt, mint aki rájött, hogy nincs egyedül és esetleg más is meghallhatta amit mondott. Kisvártatva elszántan közölte: Ráérek! Megvárom, amíg jobb belátásra tér. Addig itt maradok. - közölte és hátradőlt a széken.

Anna a tablejtjére nézett, melyen sorra jelenek meg az újabb várakozókat jelző számok. A váróban ülő ügyfelek beszélgetése elhalkult és érdeklődéssel kezdték figyelni az ügyintéző és a néni között zajló párbeszédet.

Anna agya lázasan dolgozott. Nincs idő a nénival hosszasan vacakolni, azonnali megoldás kell a problémára. Volt már dolga hasonló emberekkel, tudta, hogy a néni komolyan beszél. Nem fog addig elmenni innen, amíg számára kedvező megoldás nem születik. Az pedig nem nagyon van! – gondolta. Na, jó! Telefonszámot akar? Hát, megkapja! Beütötte a googl-ba a Köztársasági Elnöki Hivatal nevét és a keresésre kattintott. A képernyőn megjelent a Sándor palota színes fotója, alatta pedig az elnöki hivatal elérhetőségei. Anna lekörmölte egy cellire az ott látható telefonszámot és e-mail címet. Ezek mindenki számára publikusak és megtalálhatóak, persze a néniék erről fogalma sem volt. Azután előre hajolt és mondandóját suttogóra fogta.

Tessék. –adta át a cellit az idős ügyfélnek. Ezen a számon tessék érdeklődni. Köztársasági elnökkel kapcsolatos ügyekben itt tudnak segíteni és információt adni Önnek.

A néni arcán hatalmas, széles mosoly jelent meg.

Naa, ugye? - tört ki örömujjongásban. Tudtam én! Ne féljen, senkinek nem fogom elmondani ezt a titkos számot. Megyek máris és intézkedem!- közölte lelkesen. Szedelőcködni kezdett és miközben maga mögé tolta a széket, nagyon boldogan és jó hangosan (hogy mindenki jól hallja a várakozó térben) azt mondta: Ez a legklasszabb kormányablak az egész országban! Maga pedig a legtökéletesebb ügyintéző! Mindig ide fogok jönni, mert itt valóban az ügyfél érdekei az elsők és ilyen kedves, segítőkész emberek dolgoznak itt. Megáldom magukat! Isten áldása kísérje lépteiket, legyenek áldottak, mert maguk nagyon jó emberek!

Kezeit áldásra emelte a magasha, arcán végtelen boldogsággal és elégedettséggel az ügyfeleket és ügyintézőket egyaránt megáldotta. Azután sarkon fordult és széles mosollyal kitipegett az ajtón.

Először néma csendben ült mindenki, majd a várakozó ügyfelek tapsban és nevetésben törtek ki. Ez igen!- mondták! I.e a kalappal! –kiabálták Annának. Na, nem irigylem magukat! – mondta egy férfi, aki a közeli széken ült és várakozott.

Ablakszilánkok. Egy újabb történet a régiek közé. A kicsi iroda három ügyintézője egymásra nézett, tekintetük találkozott és sugárzó mosoly terült szét arcukon.